

GENT DEL MASNOU

GDM **25** anys
1985-2010

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 274, març del 2010

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

MASNOVINA
RELOJERIA - JOIERIA

1964 · 46 anys · 2010

Plata Pura

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76
CE masnovina@masnovina.com -
www.masnovina.com

TALLERS MASNOU
1923-2010

Exposició i venda:
Àngel Guimerà, 14.
Taller: Puerto Rico, 28
93 540 31 57 el Masnou

Tallers Masnou. 87 anys al seu servei

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA 2010

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoca l'**Assemblea General ORDINÀRIA** per al diumenge, **11 d'abril del 2010**, a les 12 del migdia, al local social, c/. Doctor Agell, 9.

PROPOSTA D'ORDRE DEL DIA

- 1/Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de les Assemblees Ordinària i Extraordinària del 2009.
- 2/Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2009 (*)
- 3/Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2010 (*)
- 4/Presentació de la memòria de l'any 2009 i projectes per al 2010.
- 5/Suggeriments i preguntes.

(*) L'estat de comptes del 2009 i el pressupost del 2010 són, des del dia 11 de febrer, a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta d'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans del dia de la celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

Cordialment, **Joan Casals i Agustí** President de Gent del Masnou

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Primavera. 28 de març: 38è Aplec de Sardanes del Masnou

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

L'Associació *Gent del Masnou* se suma al desconsol de tots els germans xilens en els fets ocorreguts el passat mes de febrer en aquell país amic.

**Assemblea General
ORDINÀRIA
Diumenge
25 d'abril del 2010
Informació pàg. 2**

**28 de març
38è Aplec de la
Sardana al Casino
del Masnou
Info. pàg 4-5**

Editorial

L'APLEC DE SARDANES

L'Agrupació *Sardanista del Masnou* organitza per al diumenge 28 de març el XXXVIII Aplec de Sardanes del Masnou als jardins del Casino, espai emblemàtic i incomparable que acull, un any més, la festa grossa de la sardana a la nostra vila.

L'Aplec significa quelcom més que una gran ballada, és el retrobament de gent que estima la nostra dansa, gent vinguda de tot arreu per festejar-la, per fer i refer amistats a l'entorn de les anelles airoses, amb les mans enllaçades i enlaire l'esperit; també és per a les colles l'estímul de concursar, de fer la feina ben feta dansant com un sol cos i un sol respir, enduts per la veu disciplinada i vibrant dels instruments de la cobla. L'Aplec és tot això i és també germanor, és integració i és país.

Per a l'associació *Gent del Masnou*, l'Aplec d'enguany té, a més, un valor afegit, que ens afalaga i estimula especialment. L'Agrupació *Sardanista del Masnou* ha tingut la gentilesa d'oferir-nos, gràcies a la complicitat i inspiració del compositor Sigfrid Galbany i Abril, una sardana inèdita titulada *25 anys de Gent del Masnou*, que s'estrenarà durant l'Aplec en homenatge a la nostra associació, amb motiu de celebrar els vint-i-cinc anys de la fundació, motiu pel qual ens sentim altament honorats i agraïts.

En correspondència a aquest gest d'amistat de l'Agrupació *Sardanista* i del compositor Galbany, demanem als socis de *Gent del Masnou* que el 28 de març s'acostin a l'Aplec i hi participin activament i en gaudeixin, fent costat a l'esforç de l'Agrupació per mantenir i promocionar la sardana, expressió viva i sublim del sentiment català.

No hi podem faltar!

SEGONA ONADA SOBIRANISTA

Després del tret de sortida d'Arenys de Munt i de la consulta del 13-D, el 28 de febrer darrer va ser promoguda la segona onada sobre la sobirania de Catalunya. Aquesta vegada van ser una vuitantena de municipis els qui van convocar la ciutadania a les urnes i, de bell nou, es va poder celebrar sense cap mena d'incident i fent gala de civisme i esperit democràtic exemplars.

La mitjana de participació acumulada en les consultes celebrades fins a la data és d'un 25%, sobre un milió de votants convocats, amb un 92% a favor del sí. Dades prou notables i meritòries, si bé els detractors de les consultes han pretès ridiculitzar o banalitzar-les ometent que aquestes no tenien caràcter vinculant i que han estat realitzades per iniciativa popular, sense gairebé recursos ni comptar amb el suport institucional ni publicitari de gran abast que solen acompanyar les votacions "oficials".

S'acosten les noves tongades del 25 d'abril i el 20 de juny propers, en les quals seran convocats a les urnes més d'un milió de votants d'uns 200 municipis; destaquen per la seva dimensió Girona, Lleida, Tarragona, Manresa, Reus, Cornellà i altres.

Tal vegada el més important de tot plegat és que s'ha trencat el tabú de la paraula *sobirania* i que es pot plantejar la qüestió sense que la sang arribi al riu, tal com s'escau en els països on regna la democràcia i el sentit comú. Que duri.

Encara estem a les beceroles del procés; però alguna cosa s'està covant en la consciència ciutadana del nostre país i caldrà estar molt atents a les properes consultes.

El President

Sumari

EDITORIAL	3
MISTERIS DE L'ÀFRICA per Jordi Canal Soler	4
GRÈCIA per Joan Maresma Duran	5
BÚSTIA OBERTA	7
EL TEATRE DEL CANVI (7) per Joan Camps	8
A CONTRACOR per Ramon Serra	11
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	12
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE per Antoni Ferrero	14
ANTONI BATLLORI I JOFRÉ Per Josep Condeminas	16
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí i Bertran	16
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. Josep R. Lucas	17
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	18
GENT DEL MASNOU INFORMA	19
LA PUNTA DE LA LLENGUA per Esteve Pujol i Pons	19
GDM 25è ANIVERSARI per Joan Muray	21
LA CUINA DE L'ANTONIA	21
ARRAN DE SÒL per Pledebut	22
ANECDOTARI MASNOVÍ per Joan Maresma Pujadas	22

MORABITS, GRIGRÍS I ALTRES MISTERIS D'ÀFRICA

(primera part)

Per Jordi Canal i Soler

Diuen que el president de Mali no pot passar per la ciutat de Mopti sense anar a visitar el morabit de Segubongo. Seria una descortesia, un afront tan greu que el santó podria llançar una maledicció al president. I és que mentre que a la resta de països musulmans el morabit és només el mestre alcorànic o un home piadós que coneix les escriptures, a l'Àfrica negra el morabit ha vingut a substituir el fetiller ancestral i combina el coneixement de l'Alcorà amb la pràctica de l'endevinament, la imposició de benediccions o malediccions, la curació de malalties i la creació d'amulets protectors anomenats grigrís.

Quan en Sidiki, el nostre guia pel riu Níger, ens va proposar d'aturar-nos a Segubongo per visitar-ne el més respectat dels morabits de Mali, jo no les tenia totes. La fama del morabit, deien, travessava les fronteres. Era capaç de teixir amb les seves mans samarretes de cotó màgiques que convertia en armilles antibales. De moment n'havia teixit dotze, i el president i els ministres en tenien una cadascun. Era clar que aquell morabit era un prodigi d'home. Calia conèixer-lo.

Vivia al mig del poble. En un àrid pati de terra batuda, envoltat de parets de totxana assecada al sol, s'aixecava un edifici de dos pisos, cúbic, de façana foradada per alguna petita finestra i una porta baixa que donava a un estret rebedor de parets brutes. Un parell de cabres descansava a l'ombra d'un racó del pati polsegós.

Vam descalçar-nos a l'entrada de la

porta, vam acotar el cap per poder-hi entrar i vam pujar per una estreta escala de graons desgastats. Dins la saleta amb prou feines hi cabíem tots sis. A un racó, prop d'una petita finestra que deixava entrar un raig de sol i una mica d'aire, s'hi asseia el morabit. Amb una setantena d'anys mal portats, vell i emmagrit, amb les galtes xuclades i recobertes de les traces d'una barba blanca mal afaitada, vestit amb un caftà de seda morada, el morabit ens va rebre assegut al terra sobre una manta. Ens vam asseure al terra davant seu. No parlava francès, només bambara, que ens anava traduint el nostre guia o la seva filla, una dona grossa assegurada al costat del morabit. Ratllava la cinquantena i anava vestida amb amples robes brodades i sumptuosament ornamentada amb unes immenses arracades d'or, que li deformaven les orelles. El vell ens va donar la benvinguda i ens va desitjar una bona estada al seu país. Tenia una pipa de fusta a l'abast. La va agafar i en va fer una xuclada escassa. Un petit núvol de fum blau va sortir de la boca del morabit en exhalar-lo. Feia olor de tabac de mala qualitat. Va deixar la pipa a un costat i agafà del terra un rosari de granes de metall.

—I doncs, què necessiteu?

En Sidiki va dir-li que estàvem a punt d'emprendre un viatge pel país Dogon i necessitàvem assegurar-ne l'èxit amb la seva benedicció. Ens va fer estendre els dos palmells de les mans cap a ell i al cap d'un moment ens el vam trobar inclinat, escanejant amb ulls ràpids cinc parells de mans esteses, mentre murmurava unes pregàries que ressonaven a les parets folrades amb pòsters

de mul·làs i peregrinacions a la Meca. Desdentegat, escopí finalment quatre capellans a cada mà. Seguint els moviments d'en Sidiki i la filla del morabit, ens vam portar les mans a la cara i al cor, i vam agrair la benedicció del morabit amb un bittlet de mil cefes i ens vam enretirar respectuosament.

La filla ens va acompanyar fins a la barca, a la vora del riu. El sol començava a enrogir-se a l'oest i la barcassa provinent de Tombuctú retornava a Mopti plena de passatgers i es perdia ja a la llunyania del riu. Els pescadors començaven a preparar les piragües per sortir a parar els hams. Vora l'aigua unes dones rentaven atuells i pots de plàstic. Els nens del poble ens envoltaven i insistien què els féssim fotografies. La filla del morabit se'ns va acostar amb un dit assenyalant l'orella dreta. Li feia mal. S'hi havia posat cotó fluix però el mal no desapareixia. Ens va demanar si teníem alguna cosa per curar-la. Nosaltres vam tornar cap a Mopti amb la benedicció del morabit. La seva filla es va quedar al poble amb un parell d'ibuprofenos per alleugerir un mal que el seu pare, el morabit més poderós de Mali, no havia pogut curar.

<http://apuntsdeviatge.blogspot.com/>

38è Aplec del Masnou

28 de març del 2010 al Casino del Masnou

Hi col·labora
Ajuntament del Masnou

Hi actuaran les cobles **Marinada i Jovenívola de Sabadell**. A la tarda a partir de les 4 les mateixes cobles i, a més, s'hi afegirà **La Principal del Llobregat**, amb concurs de colles improvisades, rifes i premis per a tothom. Hi trobareu el **Mercat de les Arts**.

Veniu tots a l'Aplec, us hi esperem. Visca la Sardana!

Ελλάδα

Per Joan Maresma Duran

El ja llunyà octubre de 1995 vaig marxar de la vila. Em va sortir feina en una petita illa del Mar Egeu –Syros el seu nom– com a professor d'espanyol. El setembre del següent any em van contractar per treballar a l'*Instituto Cervantes* d'Atenes i em vaig estar a la capital hel·lènica fins a l'octubre de 2001.

El que havia de ser una feina transitòria, per sortir del pas, per adquirir experiència, s'ha convertit en el meu *modus vivendi* amb els anys. No em queixo: quan sóc a classe encara ric força i m'agrada el tracte amb les persones, tot i que ser un rodamón té també alguns inconvenients, però són les dues cares de la mateixa moneda...

Aquestes vacances de Nadal vaig tenir la sort de tornar a estar a terres gregues amb la Mari, la meua esposa. Deu dies al país dels déus, al *bressol de la civilització occidental* –diuen els pòsters del Ministeri de Turisme–. Un país que ha avançat materialment i que diuen que són més seriosos ara, amb l'euro i els jocs olímpics de 2004, tot i que no fa gaire la Unió Europea els va estirar les orelles per haver falsificat dades econòmiques d'aquesta crisi que sembla que no s'acaba.

El meu grec modern –que vaig estudiar

seriosament– està rovellat, si bé al final del viatge sí que n'havia recuperat alguna cosa: les llengües són en algun racó del cervell, gairebé oblidades, però floreixen a poc a poc fent-les servir, encara que alguna vegada vaig barrejar grec i portugués... Atenes, que és una ciutat més aviat anodina, grisa i enorme –té el seu encant, però– la vaig trobar una miqueta canviada: carrers de vianants que no hi eren, aeroport eficient i on es pot arribar amb metro –a la flamant T1 de Barcelona no hi arriba...–, el mercat central de carn i de peix una miqueta més net, el barri de *Plaka* més arreglat. Tot això té una altra cara: el sou mínim és molt baix –uns 800 euros; no sé l'equivalent al terme *mileurista*–, preus elevats –menjar fora és una miqueta caret en la meua opinió– i fets curiosos –poca gent pren ja el famós *café grec* (el *café turc* per entendre'ns; el del marro) i molts s'han passat a l'*expresso* o al *frappé* (es veu que s'han tornat fins).

Vaig tenir la sort de passar un temps amb el Kostas, un molt bon amic de fa molts anys i amb el qual vam estar encara d'acord en molts assumptes, rient força de bajanades actuals i passades –tot i que em fa l'efecte que hi ha cada vegada menys coses per riure– com si no

haguessin passat vuit anys. I és ben veritat –i em sap greu– que jo no sóc un exemple a l'hora d'escriure *emails* i no segueixo el que deia, crec, Plató: allò de no deixar créixer l'herba en el camí de l'amistat...

Amb el Kostas vam estar un dia al Peloponès, al meravellós teatre d'*Epidaure* i a les runes de la mítica *Micenes*, dinant en un poblet ben pintoresc i agradable anomenat *Náplio*, una excursió d'un dia que he fet moltes vegades i que no m'he cansat de repetir.

També aquests dies vam estar a l'illa de *Rodes*, que no coneixia i que em va sorprendre gratament. La ciutat dels *Cavallers de l'Orde de Sant Joan* és ben interessant, si bé aquests xicots haurien de cuidar millor el patrimoni que tenen, ja que no es poden visitar les mesquites otomanes –és clar que amb les males relacions greco-turques ho puc comprendre– ni totes les esglésies, i la ciutat hauria d'estar més polida. No em van acabar de convèncer, no obstant, les restauracions italianes –Itàlia va ocupar el *Dodecanès* de 1912 a 1945 i aquestes illes van passar a l'estat grec el 1947– dels anys trenta del *Palau del Gran Mestre* –els mosaics són fantàstics; de la veïna illa de *Kos*, tot i que si veiem fotografies del segle XIX d'aquest Palau, podem pensar que els qui el van reconstruir van tenir molta imaginació...– ni les de les runes de *Lindos*, que té una acrópolis situada al capdamunt d'un penya-segat més que espectacular.

Dies de descans, de bons records, de vells coneguts. Espero que ho puguem repetir novament encara en aquesta existència, tot i que segons l'*Spyros* –un altre amic– tornem cap al segle XIX, i jo hi estic d'acord... però això són figures d'un altre paner.

38è Aplec del Masnou

28 de març del 2010 al Casino del Masnou

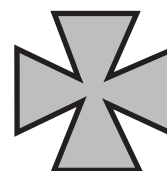
Al migdia Dinar de Germanor Arròs Sardanista, pollastre amb samfaina, postres, pa, vi i cava, aigua, cafè, gotes. Preu: 16€ Reserva de tiquets: cada dimecres i dijous de 8 a 9 del vespre al local de l'Agrupació (Plaça d'Ocata n. 8); també al tel. 93 555 08 82 de 8 a 9 del vespre; venda de tiquets a Caixa de Girona 2030 0191 33 3300001585

Veniu tots a l'Aplec, us hi esperem. Visca la Sardana!

Hi col·labora
Ajuntament del Masnou

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Març 2010

1	dilluns	Viayna C
2	dimarts	Dominguez
3	dimecres	Aymar
4	dijous	Ocata
5	divendres	Riera
6	dissabte	Fàbregas
7	diumenge	Fàbregas
8	dilluns	Dominguez
9	dimarts	Aymar
10	dimecres	Ocata
11	dijous	Riera
12	divendres	Fàbregas
13	dissabte	Viayna C
14	diumenge	Viayna C
15	dilluns	Aymar
16	dimarts	Ocata
17	dimecres	Riera
18	dijous	Fàbregas
19	divendres	Viayna C
20	dissabte	Dominguez
21	diumenge	Dominguez
22	dilluns	Ocata
23	dimarts	Riera
24	dimecres	Fàbregas
25	dijous	Viayna C
26	divendres	Dominguez
27	dissabte	Ocata
28	diumenge	Ocata

Sant Josep

Set. Santa

29	dilluns	Riera
30	dimarts	Fàbregas
31	dimecres	Viayna C

S e t m a n a S a n t a

— Abril 10 —

1	dijous	Aymar
2	divendres	Aymar
3	dissabte	Aymar
4	diumenge	Aymar
5	dilluns	Aymar
6	dimarts	Viayna C
7	dimecres	Dominguez
8	dijous	Fàbregas
9	divendres	Ocata
10	dissabte	Riera
11	diumenge	Riera
12	dilluns	Viayna C
13	dimarts	Dominguez
14	dimecres	Aymar
15	dijous	Ocata
16	divendres	Riera
17	dissabte	Fàbregas
18	diumenge	Fàbregas

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** cal que portin les dades personals de l'autor: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les. A les cartes que es publiquin hi hauran de figurar el nom i cognoms de l'autor o les inicials corresponents, i en cap cas no es publicaran cartes amb pseudònim. **Gent del Masnou** no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

EL CINEMA LA CALÀNDRIA I LA LLEI DEL CINEMA DE CATALUNYA

Quan dies enrere el cinema *La Calàndria* va fer vaga contra la Llei del Cinema de Catalunya, vaig justificar aquesta mesura en el meu cercle d'amistats amb l'argument que la decisió deuria ser fruit de la pressió que les distribuïdores feien sobre les sales de projecció, amb l'amenaça de deixar de subministrar les còpies de les pel·lícules d'estrena.

Aquest cap de setmana he quedat sorprès quan en entrar al cinema se'ns ha repartit una octaveta a dues cares; en una d'elles diu: "Català i feina Si! Quotes i atur No! Estimem el cine, el nostre país i la nostra llengua...", a l'altra cara exposa tota una sèrie d'arguments contra la Llei del Cinema de Catalunya.

Quanta demagògia junta! El missatge de l'octaveta està totalment alineat amb les tesis d'aquells que ataquen constantment el català i les mesures de protecció que es prenen a favor de la nostra llengua. Fa unes setmanes la Sra. Rosa Díez del partit *Unión Progreso y Democracia*, coneguda pel seu anticatalanisme, exposava els mateixos arguments.

Totes les llengües, d'una forma o d'una altra, imposen mesures de protecció; amb més raó una llengua minoritària, com el català.

No és veritat que la llei reduirà el nombre de pel·lícules d'estrena ni els llocs de treball, sinó tot al contrari; la mesura pot ser un incentiu. Quants de nosaltres no hem volgut veure una determinada pel·lícula en català, i després de comprovar a la cartellera les poques sales i els horaris intempestius en què es projectava, ho hem deixat córrer i ens hem quedat a casa.

L'argument d'implantació progressiva del cinema en català en funció de la demanda és una fal·làcia; no podem confiar més en les bones paraules, ni de les distribuïdores, ni de les sales de projecció, perquè han demostrat que no hi ha cap voluntat d'avançar en aquest sentit.

La demanda ja existeix, ara toca satisfer-la!

Companys de *La Calàndria*, heu perdut un client i un defensor de la vostra sala.

Atentament,

Francesc Piera Moré

MÉS DE POLÍTICS

Partirem de la base que els polítics són necessaris a tots els governs democrà-

tics i que la política és la més noble de les arts, la que exigeix més enteresa ciutadana, major dedicació personal, incessant estudi i una lleialtat sense fissures als principis que regeixen el sistema de govern. Aquest és un principi bàsic de la cultura democràtica.

També inclou la convicció que el poder no concedeix el dret a prendre el pèl al ciutadà.

El desprestigi d'una anomenada classe política (que no de tots els polítics) se l'han guanyat a pòls ells, tot solets? Només cal llegir o escoltar les notícies d'aquests "dolents mitjans de comunicació que enverinen aquesta infantil i democràticament ignorant societat".

La societat només som culpables de la pèrdua d'innocència; anàvem amb el liri a la mà i no solament ens van arrabassar el liri, alguna mà també va caure.

La societat en general no és tan ignorant com per no adonar-se de les manipulacions de certs mitjans de comunicació i actuar en conseqüència amb l'única eina que té al seu abast, EL VOT.

Aquest país té una cultura mil·lenària, uns costums arrellats difícils de canviar i uns sentiments de pàtria amb els quals no s'ha de jugar.

És un país complex i difícil, i per tant necessita de polítics que donin la talla com a tals. Polítics sincers, humils, comunicatius, bons administradors, amb una bona base cultural i que, per sobre de tot, treballin i governin pensant en totes les persones, i de veritat.

Per tal que la gent es torni a il·lusionar cal canviar coses; per exemple, el sistema d'eleccions hauria de ser de llistes obertes. Això

sí que seria un pas endavant pel reconeixement del valor dels polítics. Cal acabar amb el corporativisme entre partits, allò d'estirar de la manta...

Mai no trobarem el sistema perfecte per a tothom, però seria un primer pas.

Personalment crec que han sortit més polítics corruptes que "salvadors de la pàtria". El sistema de pactes ja l'hem paït, fa més de trenta anys que dura. I, si us plau, no intenteu espantar el personal, que ja hem crescut.

Marisol Zamora Viñuales
Expresidenta de l'AAVV del
Casc Antic del Masnou

RESUM DE LA CARTA DE RESPOSTA DE JOAN CAMPS I ORTIZ A MARTA NEIRA, REGIDORA DE CULTURA.

Entrada al registre de
l'Ajuntament del Masnou
amb el número
E-2010/001644
i data 11 de febrer.

Benvolguda Marta, distingida regidora Neira,

Atenc amb actitud constructiva el teu escrit referit al meu article de gener 2010 a *Gent del Masnou*. És la segona vegada que m'acuses de falssejar la veritat: primerament en la carta de registre S-2009, que vas enviar-me, on posaves de testimoni la meva germana en una de les teves reunions informatives del pessebre vivent. Si el meu pare no ens va enganyar, jo sóc fill únic. T'excuso de tan absurd i fals testimoni, però de la dita carta en vas rebre deguda resposta, núm. de registre E-2009/003507, en la qual jo constatava les falsedats essencials del teu escrit i te'n demanava rectificació. El teu silenci adminis-

Continua a la pàg. 9

EL TEATRE DEL CANVI (VII):

Les peces del puzle

Per Joan Camps i Ortiz

Al novembre de 2008 escrivia aquí sobre el perill de les males companyies. Em referia a George Bush, el genet texà de l'apocalipsi que en el 2003 s'havia reunit amb Blair i Aznar a Portugal, sent-ne l'amfitrió Durão Barroso. Aleshores els havia embolicat en la guerra d'Iraq i, com si no hagués passat res, tornava a la palestra internacional proposant solucions magistrals pels danys col·laterals del seu últim galimaties; l'embolic se li havia enquistat a Wall Street amb les hipotèques *subprime* i, en rebotar, el pus havia infectat l'economia mundial. Tornava amb la motxilla a punt de rebotar, plena de pesta, de fam, de guerra i de mort: 11 S – 2001 atemptat a les Torres Bessones i tot seguit guerra a l'Afganistan. 2003 guerra de d'Iraq. 11 M – 2004 atemptat de Madrid. 22 d'agost del 2005 el Katrina. 7 de juliol del 2005 atemptat de Londres i aquesta vegada, octubre del 2008, es reunia de nou amb José Manuel Durão Barroso i també Nicolas Sarkozy, tots tres amb la pretensió de reformar l'ordre mundial del capitalisme.

No fem llenya de l'arbre caigut, ja que, si bé per on passava Bush ja no creixia l'herba, cal reconèixer que els nans del seu circ li van créixer com gegants i els problemes acumulats i originats al seu entorn, podien desbordar qualsevol. No sé si per maldestre o per *cenizo*, com diuen els castellans; però és cert que Bush va deixar la Casa Blanca plena de deixalles com si l'hagués habitat un grup d'okupes. Recordem la presó de Guantánamo, la perversió psicopàtica del seu exèrcit a les presons d'Afganistan i l'Iraq i les franquícies de la CIA tolerades per Europa on han estat torturant presumptes innocents per compte de la democràcia americana.

M'imagino Barack Obama obrint els calaixos del despatx ovalat i fent neteja. És clar que perdrà popularitat acceleradament; a veure qui és capaç de fer disabte d'aquest munt d'embolics i estructurar un mínim ordre de priori-

tats? Qualsevol que assumeix la gestió de les crisis mal tancades al món, està predestinat al desgast d'haver d'atendre el llast dels disbarats que li han acumulat els seus antecessors; només anomenant els més poderosos i els qui més podrien fer-hi, ningú no se'n salva: ni Benet XVI ni Putin ni Hu Jintao, tampoc Obama; ja que la meitat del seu temps l'han de malbaratar diàriament a donar blat de moro a les gallines dels seus galliners: el discurs quotidià per distreure i entendre la massa, no sigui que se'ls revolti per allò de no poder complir mínimament, no les vanes promeses, sinó la feina important de cada dia que els pertany: o sigui, amb la veritat per davant i donant exemple, fer servir el seu poder suprem a millorar la naturalesa humana. Tots sense excepció, en voler llegir el discurs quotidià perden l'escriure que necessiten els pobles per fer fecund el futur.

Però ja ho deia jo en un escrit anterior, si el vol d'una papallona als antípodes canvia el rumb dels nostres nords, què passa quan aquests poderosos es lleven amb el peu esquerre o de mala lluna? Doncs passa que, si trepitgen la merda que tenen acumulada, la merda esquitxada és per a tots. Són els excedents del purí que contamina, donat que ells són impotents i incompetents per fer-lo innocu. Volent o sense voler acaben frenant o esterilitzant la fertilitat creativa de la humanitat, la font de riquesa que només és a l'abast de la

individualitat humana, que, en definitiva, és la que val, com a exemples cito Leonardo da Vinci o Alexander Fleming per dir-ne un parell,

Enmig de tot això que ens sobrepassa, nosaltres som aquí i ara! Enclastats! El Parlament, tal com jo predeia aquí fa mesos, ha assumit la seva ineptitud per redactar una llei electoral amb cara i ulls, vull dir democràtica. Mentrestant ens arriben els cants de sirenes d'un pacte d'Estat amb el rei pel mig. Quina por! PSOE i PP amb casaca blava contra els indis, que som nosaltres. També hi ha rumors de canvi de govern a Madrid, "elemental, estimat doctor Watson!". Amb un Zapatero desacreditat, em miro la nòmina ministerial amb la senyora Fernández de la Vega en hores baixes i pregunto: on podríem trobar més incompetència concentrada en un Consell de Ministres de la història d'Espanya? La idea més brillant que he sentit proposa canviar els ineptes de les carteres econòmiques, per definició: treball, habitatge, afers socials, etc., per gent independent experta i sense carnet PSOE. Un cataplasma més, perquè és evident que el més inútil, això ja ho reconeixen amb la boca petita al mateix PSOE, és el senyor Rodríguez Zapatero, traçat només en pèrdues de temps. A veure qui és l'expert independent, que no estigui amb l'aigua al coll per l'atur, que s'embolica entonant la segona veu per aquest *canta-mañanas*?

tratiu m'atorga plena raó.

De la conversa que vas voler tenir amb mi a La Calàndria i no a la Regidoria de Cultura –lloc que hauria estat més adient– ja entenc que és la meua paraula contra la teua, però et recordaré textualment el que vas dir-me amb sorna: “Mira que tu i jo haguem de veure’ns per parlar d’un pessebre!” i vas afegir seriosament: “L’Eduard se’m va enfadar molt perquè l’any 2008 no vam fer el pessebre”, la conversa va ser col·loquial fins que, esgotats els teus febles arguments, jo vaig dir-te amb paraules textuais: “El que aneu a fer és una alcaldada!”. Aleshores vas delatar la implicació personal que volies eludir. Va ser quan amb mal geni vas exclamar: “D’alcaldades, res!”. Amb això subratllat ja vaig tenir-ne prou per decidir la meua carta dirigida a Eduard Gisbert perquè assumís o desmentís l’actitud que tu m’havies pintat d’ell.

Jo i els veïns estem acostumats que una carta a l’Ajuntament esgoti els tres mesos a rebre’n una resposta, per la qual cosa entenc que ni a l’Alcalde del Masnou ni a tu, tal com dius, “No us ve gens de gust d’atendre els escrits”, ni aquells que us arriben pel conducte reglamentari del registre. Per favor, Marta, rellegeix ratlla per ratlla els dos escrits, núms. de registre E-2009/004402 i /006862, dirigits a Eduard Gisbert molt abans de fer pública la meua denúncia i tindràs tots els arguments que rebaten de dalt a baix el contingut del que em dius a *Gent del Masnou*. Vull dir

que, de la meua part, ni “bla, bla, bla...”, “ni mentides”, “ni vils tripijocs”. Pel que fa a les dades objectives de les quals et vanes, fes-te el judici tu mateixa: el Síndic de Greuges ha assumit el que li heu dit: “La finca de can Malet és propietat de l’Ajuntament”, esteu confosos: la finca de Can Malet és patrimoni dels habitants del Masnou i té una placa a l’entrada del pati que no diu pas Jardins de Can Malet, sinó Casal de la Gent Gran de Can Malet. Per què no expliques a la ciutadania el motiu d’haver falsejat la nomenclatura del paratge? A veure, Marta, cita’m un referent municipal pel qual hagin tancat dos mesos un jardí viu com és el pati de la Gent Gran de Can Malet, profanant-lo amb una tanca vergonyosa de plàstic verd per afavorir el caprici d’uns quants. Et marques tres mil cinc-cents visitants al Pessebre; m’has deixat impressionat! No cal que demostris tan gratuïta exageració, però sí que et demano que reflexionis la pregunta següent: No hi havia més d’una dotzena de llocs al Masnou per posar-hi el Pessebre? Per exemple: no era molt millor i adient el Pati de Ca n’Humet? És més espaiós i també és propietat de l’Ajuntament, oi? La seva estructura us hauria permès evitar l’espantosa tanca verda que vas posar i no hauríeu canviat vergonyosament el nom del paratge. És clar! L’Ajuntament pot programar-hi el que vulgui, però a la Regidora de Cultura no li agrada tenir un pessebre vivent al costat del seu des-

patx, tot i ser un espai del qual no se sap cap utilitat important per a la ciutadania. Has volgut mostrar el teu poder sacrificant el Casal de la Gent Gran de Can Malet, quan tu disposaves del desaprofitat pati auditori Ca n’Humet, un lloc ideal per muntar-hi el pessebre, ja que de dia és vigilat per funcionaris municipals i de nit es pot tancar amb clau i forrellat. Marta, jo els escrits els responc tots, sigui per cortesia o per educació, i em plau més quan puc reconèixer que m’he equivocat. He rellegit totes les dades a l’entorn del Pessebre Vivent i, saps?, si no pots respondre a tan breus i senzilles preguntes, només em deixes l’alternativa de constatar: el Pessebre Vivent d’Amics Pere Grau imposat arbitràriament a la pista de petanca del Casal de la Gent Gran de Can Malet ha estat la més il·lustríssima de totes les alcaldades mai vistes. Finalment, si no vols donar deguda resposta a aquest escrit, et prego que el publiquis a la revista *el Masnou Viu*, també les dues cartes que l’Alcalde Eduard Gisbert no m’ha contestat, així la ciutadania podrà tenir a l’abast una informació de primera mà, sense manipular i ajustada a la realitat.

Amb la cordialitat de sempre,

Joan Camps i Ortiz

VÉNEN MALTEMPSADES

De crisis n’hi ha hagut moltes. La més forta i recent va ser a l’inici de la democràcia. A principis dels anys 80 la taxa d’atur superava en 5 punts la xifra del 2009. Però el que ara preocupa és el ritme de creixement de des-

ocupats, i també la ràpida evolució, en negatiu, de les finances públiques a causa d’excessives polítiques de despesa insostenibles. D’un superàvit important s’ha passat en poc temps a un progressiu i preocupant nivell de déficit, que duu l’endeutament a xifres exageradament elevades, per damunt del límit fixat per la UE. En dos anys no s’ha fet res, llevat de pseudopolítiques d’aparador i xecs en blanc de caire electoralista, però que no serveixen per reactivar el país. I, en canvi, s’han bandejat les polítiques adreçades a incentivar l’economia productiva. Part del problema ha estat la manca de visió i d’anticipació dels líders polítics; bé, diguem-ho amb propietat, dels funcionaris de partit que governen el país; bé, corregim-ho de nou, dels qui manen, que és una cosa molt diferent, i que només ha contribuït a empitjorar la situació. Els nostres veïns d’Europa han actuat de manera més assenyada, han pres decisions més encertades, i això els ha permès reconduir millor la situació. Per entendre’ns, clar i català, que aquí no hi ha estadistes a cap nivell de govern. I, precisament, per sortir d’aquest atzucac, ens cal això i no funcionaris de partit, que tenen altres prioritats i amb prou feines saben de què parlen i què tenen entre mans. Alguns prou feina tenen per llegir i entendre el que els prepara un tercer i, si surten del guió, si improvisen, l’espifien sovint. I quan han d’escriure una frase necessiten la “xuleta” i copiar a l’estil dels exercicis cal·ligràfics que ens ense-

h o s t i A b o h e r t a

nyaven a l'escola quan devíem tenir set anys.

No és que tots siguin així, ni de lluny, però els llestos, els qui saben de lletra, sorprenentment tenen la desconfiança de l'aparat del partit, els fan por, i els tenen com a màxim en tercer lloc, no fos cas que destaquessin massa o que posessin el país per davant del partit.

Anem arreglats si aquest personal ha de tirar del carro. I, el que és pitjor, que aquests encara no saben que quan el país anava bé, no era precisament gràcies a ells. Als anys 80 teníem estadistes, líders que sabien què volien i on anaven i, a més, cosa important, impregnaven confiança. Ara, en canvi, tenim irresponsables, amb una bena als ulls, que, amb les seves actuacions, només traslladen una immensa

hipoteca a la següent generació. I no fa gaire encara pretenien donar lliçons al món.

Llorenç Birba i Fonts

QUE VISQUI LA IGUALTAT

El dia 19 de gener, dia del meu aniversari, en vaig fer 86, la policia municipal em va fer un regal. Moltes gràcies.

El carrer Sant Pere, on visc i on vaig néixer, és estret i ja sabem que no s'hi pot aparcar.

Aquest dia, jo i els meus fills veníem de Capçanes, un poblet del Priorat on tenen un bon vi. Naturalment, per descarregar dues caixes d'ampolles de vi i una garrafa, vàrem deixar el cotxe sobre la vorera.

Quina seria la nostra sorpresa que, el temps d'entrar

i sortir de casa al cotxe, els senyors Polícies, a qui ningú no va veure, com una au de rapinya, amagats, ens deixaren una multa.

Dos dies després vaig anar a les oficines de l'Ajuntament i, fora de tota lògica, no vaig poder-la pagar perquè, segons la funcionària que em va atendre, no tenien el comunicat de la policia perquè no els l'havien passat.

D'acord, vaig cometre una infracció, haig de pagar. Ara bé, no ve de nou —perquè tot el poble ho veu cada dia— a la vorera de la nostra Plaça Vella hi ha una màquina aparcada voltada amb tanques i cintes perquè ningú no pugui tocar-la, i fa dies i dies que hi és.

Em sembla que des de les festes de Nadal que destorbava el pas de vianants, i la policia és cega i les autoritats també, i ningú no en diu res.

És que les infraccions no són iguals per a tothom? O

que l'empresa constructora de l'obra de la nova plaça té un privilegi? Que té un permís especial?

Ja sé que ningú no em contestarà, però és una gran injustícia, em sembla a mi. Que visqui per sempre la igualtat!

Joan Maresma Pujadas

FORATS AL PASSEIG DE MAR

El passeig de Mar ha quedat molt malmès a causa de les obres que s'han fet a la riera de Teià. El pas de cotxes i camions ha generat molts forats que, quan plou, es converteixen en un fangar i fan que la gent rellesqui.

Els que anem a passejar acostumem a ser persones grans i no tenim gaire equilibri. Aquests forats són un perill per a nosaltres i seria d'agrair que l'Ajuntament els omplís de sorra o sauló.

Montserrat Valdeperas Roig

Obertura de la biblioteca provisional Joan Coromines

A finals de l'any 2009, la *Biblioteca Municipal Joan Coromines* va tancar les portes com a conseqüència de les obres d'ampliació que s'hi han de dur a terme. Mentre s'executin les obres, s'ha instal·lat una biblioteca provisional a la Sala d'Actes Municipal (SAM), a l'Edifici Centre, que ha entrat en funcionament el 15 de febrer, que mantindrà l'horari habitual de la biblioteca.

A la biblioteca provisional, s'hi pot trobar un fons bàsic, la viatgeteca, el fons multimèdia i les novetats literàries. Les persones que hagin de tornar material de la Biblioteca ho podran fer mitjançant la bústia de la porta de la Biblioteca, que continua operativa.

Diumenge amb Lletres

Diumenge 28 de març a les 7 de la tarda

Vetllada artística, literària, musical...

A càrrec del **Grup Rauxa** de Gent del Masnou

ENTRADA GRATUÏTA

Centre de podologia ANTEM

Horari: de dill. a div.
de 9,30 a 13
i de 15,30 a 19
dissabte de 9 a 13
dimarts tancat

Flos i Calcat, 61
93 540 38 36 · 618 61 11 86

A contracor

Per Ramon Serra i Roca

Espantat pel soroll va amagar-se darrere un arbre mentre fitava aquell carruatge metàl·lic, que pesadament recorria la pista rogenca d'argila. Ocult rere els matolls va seguir amb gran curiositat les petjades uniformes d'aquell monstre. Uns centenars de metres més enllà va aturar-se i uns homes pàl·lids com la lluna van sortir-ne apressadament i corregueren fins al proper riu. Ell els mirava sense entendre res, quan de cop un fort espetec, sec com un llamp, va remoure les aigües properes i un gran hipopòtam va començar a xisclar. Més detonacions van omplir l'aire eixordadorament i ell, ben amagat, contemplava l'assassinat d'aquella bèstia grossa i rodona que ja surava pel corrent tota envoltada de sang. Aquella gent reien com embogides i semblaven contentes. Va pensar que el recollirien per menjar-se'l, però només el van contemplar mentre el corrent l'arrossegava riu avall, fins que es va perdre en la llunyania.

Desesperat davant la visió terrible de matar per distracció, es va allunyar sigil·losament i va caminar hores fins a trobar el seu clan.

Ell, Txaca el lleó, era testimoni d'un crim estúpid i sense sentit, que una colla de brètols de pell clara havien comès sobre un germà de la sabana. Ell matava per sobreviure i per protegir els cadells, per menjar i per salvar dels perills els seus, però aquells humans mataben per divertir-se, per veure sang i per sentir-se poderosos.

Txaca va explicar al cap dels lleons el que havia vist.

— I dius que són a la vora del riu?

— Sí, i semblava que volien passar-hi la nit.

— Doncs no tenim gaire temps, avisa la resta, però a tots.

A la reunió convocada pel lleó van assistir-hi tota mena d'animals, i enemics gairebé irreconciliables es trobaven plegats per una causa comuna. Zebres, lleons, guepards i serps de tota mena, impales i nyus, rinoceronts i ximpanzés i tot aquell que volgués dir-hi la seva a l'assemblea.

— Hem de castigar aquest intrusos— digué una girafa.

— Sí, però hem de preparar bé el pla, perquè ens poden matar de lluny.

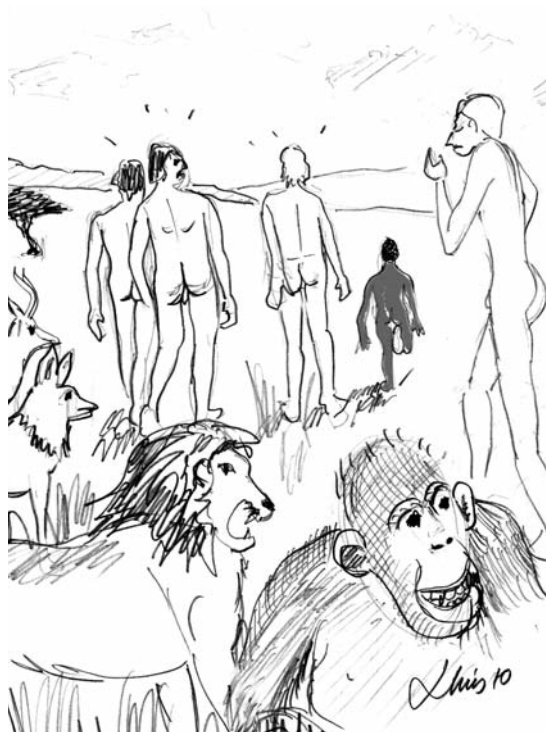
— Jo els puc prendre aquestes coses que ens maten— continua un ximpanzé.

— Jo els puc adormir amb el meu verí— continua un escurçó banyut.

— Bé, els demostrarem que no poden fer el que volen a les nostres terres

Tal dit tal fet, es formà un escamot amb els animals necessaris per a cada tasca concreta i abans que caigués la nit es van posar en marxa a la recerca dels intrusos.

La sabana lluia amb el crepuscle i l'herba fresca flairava gràcies a les recents pluges, una aroma intensa i penetrant. Mentrestant Txaca pensava que la unió dels animals enfront del perill era el millor d'aquell vespre i sabia que no els movia la venjança sinó la justícia, i que la vida no es pot

robar inútilment, perquè no té sentit.

Un cop a la vora del riu, el lleó en cap va fer sortir els ximpanzés fins al campament perquè agafessin aquelles eines que podien matar-los de lluny.

A poc a poc i emparats per la fosca van complir la seva missió apilant sota un arbre tot aquell arsenal. Un cop acabada la seva feina, van entra en acció les serps, que podien llançar el seu verí de una certa distància, amb la recomanació que la quantitat no fos letal.

— Però ells van matar l'hipopòtam— va dir una de les serps.

— Nosaltres ho farem diferent.

Finit l'encàrrec de les serps tothom va esperar l'albada, que era el moment en què el lleó tenia previst que tot l'escamot actués junt.

Els comentaris nocturns eren de tota mena i la majoria volia matar els intrusos i no entenien tanta precaució davant d'una gent que sense les seves armes estaven completament indefensos.

A trenc d'alba van encerclar el campament i totes les bèsties alhora van començar a cridar. Els humans, adolorits pel verí, van sortir de les tendes i es van trobar rodejats per un feix d'animals, i no veien les seves armes enlloc.

El lleó en cap es va posar a parlar.

— No ens agrada que mateu per divertiment, per això tampoc no us matarem a vosaltres; així que ara mateix, despuileu-vos i cremeu tot el que porteu, roba inclosa, i torneu per on heu vingut i penseu que la propera vegada no serem tan generosos.

Imatge impagable la d'un grup d'humans salvatges fugint amb el cul enlaire, i una colla d'animals que no podien evitar un somriure sorneguer.

Històries de la vila

Per Joan Muray

REUNIÓ DE NAVILIERS AL MASNOU DEL 1879

Aquesta reunió, del que ara se'n diria d'alt nivell, fou celebrada a la nostra vila el 9 de febrer del 1879, al "Circo", lloc que després fou la societat "La Calàndria", i fou seguida d'un àpat, servit al mateix indret.

Vegem primer diversos escrits sobre aquesta important reunió. El primer (1), molt aclaridor, diu així:

"Una data memorable per al Masnou i per a la història econòmica del país és la del 9 de febrer del 1879, en què amb una reunió de naviliers a la nostra vila, economistes, capitans de marina, comerciants i financers, s'intentà en va de fer front a una crisi que qui més havia contribuït a accentuar era el mateix Govern, com és habitual en el nostre estat, en adherir-se al fet diferencial de bandera, és a dir, a la supressió del privilegi que tenien els vaixells estatals sobre els estrangers de transportar la mercaderia de casa amb els nostres "barcos" abans que els forans, sense consultar pas gaire profundament aquells que al Masnou hi foren presents: Foment de la Producció Espanyola, Associació de Naviliers, Societat Econòmica d'Amics del País, Institut Agrícola Català de Sant Isidre, periodistes, etc.

El resultat fou: Decadència del comerç a Ultramar, minva de vaixells de vela per "barcos" de vapor i hèlix (més d'estrangers que d'estatals), desaparició de les drassanes del Masnou, Vilassar, Mataró, Blanes, Lloret, etc., i sobretot, preponderància de les marines veïnes de França, Itàlia, Anglaterra i Alemanya sobre la nostra.

De tot aquest procés, sols en queda la constància documental de la premsa de l'època i el bonic dibuix aquí reproduït, fet pel polifacètic Apel·les Mestres.

La reunió i l'àpat tingueren lloc al "Circo". La taula tenia forma d'àncora i l'escenari estava ornamentat amb motius marins, més o menys com els captà l'inoblidable Apel·les Mestres, que a

Reunió de naviliers. Dibuix d'Apel·les Mestres. Arxiu de l'Ateneu Barcelonès.

més ens deixà constància d'una panoràmica romàntica de l'Ajuntament i de la platja de l'any 1879".

El segon (2), més curt, diu així:

"...la nova llei (3) de lliure comerç, dictada pel govern espanyol, que semblava protegir més els de fora que els de casa, estipulava que podia carregar i transportar tota mena de mercaderies qualsevol vaixell i de qualsevol nació o estat. A causa d'aquest greu problema per a la nostra marina, hi hagué al Masnou una important reunió de naviliers..." (4).

I el darrer correspon a un document fet i signat per l'alcalde de l'Ajuntament del Masnou i un llarg seguici de personalitats del moment, que diu així:

Escut del Masnou, sector del mateix dibuix i arxiu.

"Excmo. Sr. Marqués de Alcañices para S.M. el REY.

MADRID

Trescientos Capitanes y Pilotos de buques mercantes y gran número de hombres de mar reunidos en la villa de Masnou para dedicar una expresión de gratitud a la Junta Provincial de Agricultura Industria y Comercio de Barcelona por el señalado servicio nacional prestado con la información verificada. Acompañados en este Acto de SENADORES i DIPUTADOS, Asociaciones Económicas y otras respetables personas pertenecientes a diversos ramos de la riqueza pública y representantes de la prensa envían a S.M. un respetuoso homenaje.

Después de haberse prostrado ante el ALTÍSIMO e implorado su DIVINA PROTECCIÓN a favor del trabajo de tantas familias que dependen de los grandes intereses marítimos de la patria amenazados de próxima ruina impetran de los levantados y reconocidos propósitos de S.M. la adopción por parte de su Gobierno de enérgicas reformas arancelarias que salven aquellos intereses eminentemente españoles.

Para conseguirlo es necesario que se denuncien, hasta a costa de toda clase de sacrificios si son necesarios, los actuales Tratados de Comercio, como se verifica hoy en otras naciones que también quieren salvarse.

Rogamos a V.M. y a su ilustre Gobierno esta importante medida que es de aspiración NACIONAL y al recobrar el Gobierno de V.M. su libre acción bienhechora para los intereses patrios ligados y comprometidos sean las consiguientes reformas de protección que se llevan a cabo las que levanten el poderío marítimo de la NACIÓN QUE DESAPARECE, las que devuelvan la prosperidad a las demás fuentes de trabajo

que se estancan y marque un período de gloria inmarcesible para el reinado de V.M.

Alcalde de Masnou, José Marco. – Vice-Presidente Sociedad Económica de Barcelona, Vicente Romero. – Instituto Industrial, Mariano Perellada. – Presidente Fomento de la Producción Nacional, José Pujol Fernández. – Presidente Instituto Agrícola, Marqués de Palmerola. – Presidente de la Producción Española, Fernando Tanlina. – Presidente Asociación Naviera, Federico Nicolau.

Masnou 9 de Febrero de 1879"

El primer, el més aclaridor i complet, ens conta que aquella reunió era de cabdal importància, i especialment que se celebrés al Masnou, fet que demostra la força econòmica i comercial de la nostra vila en aquell temps.

Després remarca el difícil moment que travessava el comerç marítim, a causa especialment de la mala administració de l'estat, promulgant una llei, talment feta a mida dels forans i en contra dels de casa, si és que els catalans ho eren, o només ho eren per a segons què.

Amb aquesta llei es va perjudicar enormement el comerç marítim, comerç que aleshores tenia dos problemes més que ajudaven a agreujar-lo, la implantació del vapor en la marina, i el del telègraf.

El telègraf va produir, amb la rapidesa amb què es podien transmetre les notícies, les novetats de tota mena, que, en certa manera, fou perjudicial per al comerç mercant, ja que fins aleshores aquest havia estat l'únic mitjà de fer arribar preus i matèries enllà la mar, i ara, en canvi, quan els vaixells i la seva càrrega hi arribaven, allà ja sabien preus i altres notícies sobre el que portaven.

No sols hi perdien els vaixells amb els armadors, capitans i marineria, sinó que de retop també incidia en les feines de terra, com les de les drassanes, i el corresponent nombre de persones que hi treballaven i en vivien.

Quant a la imatge que ens quedà de la reunió, és un esplèndid document, sorgit de la ploma del gran artista que fou Apel·les Mestres, que deixà constància de l'acte amb tota mena de detalls, com fou la decoració amb què es va ornar l'escenari del "Circo", la dels comensals, que, si sabéssim com era la imat-

Taula amb els comensals que assistiren a la reunió.

ge dels participants a la reunió, podríem identificar-los, i la d'un escut del Masnou, amb més afegits dels que sembla que tenia.

Ens presenta un escut partit, a la primera part o superior, hi veiem el mas i el paller, símbols del Masnou, i a la part de baix, la tiara i les claus de Sant Pere, patró del Masnou. I a més, hi va posar uns ornaments externs que no havíem vist mai, com dos vaillets mig nus i cofats amb barretina.

A l'escut estricte se li anaren afegint simbolismes, fins quedar el pastitx en què es va convertir, per, finalment, seguint les lleis del Parlament de Catalunya, deixar-lo com el tenim ara.

La darrera imatge del dibuix, a la part baixa, és una vista de l'Ajuntament del Masnou i la platja, tenint al mig la, per desgràcia, *empalissada*, que va fer instal·lar la companyia del ferrocarril i que fou causa de molts problemes entre el 1847 i 1867 (5).

El segon escrit fou un extracte del primer, i l'únic fet que remarca especialment és que aquella malaurada llei protegia els vaixells forans en contra dels propis. En aquest cas, els catalans en sortien força perjudicats.

En canvi, el tercer, fet per l'*Alcaldia Constitucional de la Villa de Masnou*, a més d'un vassallatge total, demostra

que, o no va entendre res, o només li interessava quedar bé amb el poder central, encara que amb això perjudicés tan greument el comerç marítim de la vila. Un comerç que, com es va poder comprovar posteriorment, va començar una decadència, que no va parar fins a la desaparició total de la nostra marina.

Aquest escrit de l'Ajuntament d'aleshores, quan el llegeixes per primer cop, sembla com si t'haguessis equivocat de document, ja que quasi no esmenta el fet concret, i sí, en canvi, només parla de postrar-se davant el *Altísimo*, d'implorar la seva *Divina protecció*, per més avall pregar a *V.M.* (6) i al seu il·lustre govern aquella important mesura d'aspiració *Nacional*, de la seva lliure acció benefactora pels interessos *patrios*, perquè ajudessin amb les seves reformes de protecció per aixecar el poder marítim de la *Nación que desaparece*.

Donava a entendre que la llei que havien fet i les mesures que portaven a terme eren talment per protegir el comerç marítim, quan en realitat foren una ruïna total.

Per desgràcia, els fets, tot i no ser iguals, sembla que es vagin repetint i que, mentre el poble va per un lloc, els qui manen van per un altre.

Ajuntament i platja del Masnou, sector del mateix dibuix i arxiu. S'hi pot veure "l'empalissada", que dividia el Camí Ral de la via del tren, i que fou causa de molts enfrontaments.

Del que sí que dóna fe és de les diferents personalitats que assistiren a la reunió i posterior banquet. Foren les següents:

- Alcalde del Masnou (7)
- Sotsprésident de la *Sociedad Económica de Barcelona*
- *Instituto Industrial*
- President del *Fomento de la Producción Nacional*
- President de l'*Instituto Agrícola*
- President de la *Producción Española*
- President de l'*Asociación Naviera*
- A més de tres-cents capitans i pilots de vaixells mercants

NOTES

1- El present escrit fou fet per Lluís Galera i Isern quan era director del Museu del

Masnou, i que reproduïrem a la revista "La Roca de Xeix", núm. 3, de març del 1992, dedicada a "La premsa al Masnou del segle XIX", feta per Joan Muray.

2- Aquest, més curt, pertany a una conferència titulada "De la independència municipal a la decadència de la marina de vela, passant per l'època daurada i l'expansió urbanística", de Joan Muray, i posteriorment reproduïda en sengles articles d'aquesta revista, als núm. 112, 113 i 122.

3- Es refereix a la d'aquell 1879.

4- No continuem, perquè el que ve està ja aclarit a l'escrit anterior.

5- Vegeu butlletins de *Gent del Masnou*, núm. 262 i 263.

6- Això, i va per als més joves, vol dir "Vuestra Majestad".

7- Hi figura com a alcalde un tal José Marcó, quan en realitat amb aquest nom no n'hi ha hagut mai cap. Qui ho era pel

febrer del 1879 era Gabriel Sanjuan i Ramentol, que ho fou de l'1/3/1877 a l'1/7/1879.

FONS CONSULTATS

- Arxiu Històric Municipal del Masnou.
- "La Roca de Xeix", núm. 3, març del 1992.
- Escrit de Lluís Galera, reproduït a la revista "La Roca de Xeix" abans esmentada.
- Butlletí de *Gent del Masnou*, núm. 122, maig del 1997.
- Butlletins de *Gent del Masnou*, núm. 262 i 263, de febrer i març del 2009.
- Ateneu Barcelonès. Dibuix d'Apel·les Mestres.

Fe d'errates de les HISTÒRIES DE LA VILA del mes de febrer:
A la cronologia d'Antoni Suñol consta com a data de defunció l'any 1959, i fou el 1918.
Que en quedi constància.

CONCURS

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Ferrero

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lector, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge en qüestió i les dades personals del concursant: nom i cognoms, adreça i telèfon de contacte. Entre tots els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148. "Una història de l'Univers i de la Vida". Cal que les respostes arribin per tot el dia 20 de cada mes, com a màxim. El guanyador serà anunciat al Butlletí del mes següent.

Va néixer el primer dia de l'any 1900, en una localitat famosa d'una "província" catalana. I ves per on, per aquest fet tant ell com els seus germans quedaran exempts del servei militar, i això a causa d'una disposició militar per celebrar el nou "segle", son pare, presoner polític, fou "alliberat" (un error corrent sobre quan comença un nou segle, o mil·lenni).

Fou batejat amb el nom de Francesc d'Assís Minguell de Bru i Deulofeu La família emigrà a una illa del Carib quan ell tenia cinc anys per les activitats polítiques de son pare.

Amb 18 anys viatjà a una gran ciutat del país veí, on no trobà la persona que li havia recomanat d'anar-hi. No li fou fàcil sobreviure en desconèixer-ne la llengua, i ho passà molt malament i va haver de demanar caritat pels carrers i dormir

sobre els bancs dels parcs.

Tingué la sort de conèixer un altre català (amb habilitats semblants a les seves), de nom Agustí, que l'ajudà força, i formaren una parella artística. En reconèixer que no tenia prou fusta per a l'art clàssic, es dedicà a una activitat més lleugera.

Tenia la gràcia, a vegades, de complementar les actuacions amb una altra de les seves habilitats artístiques, fins al punt que, quan tenia 24 anys, va ser contractat per un important diari.

Tan bon punt pogué reunir uns "caleçons", es traslladà a onent del gran país, on trobà una antiga companya d'estudis de quan vivia a l'illa del Carib. Fou la seva primera muller; ell tenia 29 anys. Pels dots organitzatius va poder anar reunint un bon grup, que va actuar a diferents indrets d'aquells països del

Nou Món, entre ells el dels asteques, on ho féu amb un famós espanyol.

Als 40 anys i encara casat amb seva primera dona, tingué un gran èxit artístic i actuà amb un company també molt famós. Quatre anys més tard es divorcià i es mantingué "solter" tres anys, però aquest segon matrimoni li durà sols quatre anys.

El fet d'anar adquirint una bona fama li permeté actuar també en el "Vell Continent", inclosa la seva sempre recordada Catalunya.

Tot i no fumar amb pipa, va posar una botiga per vendre'n i aquesta afecció pels negocis (com tants altres catalans) va decidir-lo a posar diversos restaurants, que gestionava amb un dels seus germans. I fou un gran amant de les petites "mascotes".

Va viure fins a molt gran, i al llarg de la seva vida tingué prou temps, i l'ocasió, per esposar-se dues vegades més. La tercera dona quan tenia 52 anys i aquest matrimoni durà dotze anys; i, a la darrera, l'esposà quan ja tenia complerts els 66 anys, però se'n divorcià també al cap de dotze anys. Totes elles eren artistes.

EL GUANYADOR DEL CONCURS DEL MES DE FEBRER VA SER:

MARTA ANGLÉS VIÑAS

EL NOM DEL PERSONATGE: JOSEP ANDREU I LASERRE, DE NOM ARTÍSTIC "CHARLIE RIVEL"

Mercat Municipal

FRUITES I VERDURES

MARIA ROSA

Comandes a domicili
Collita pròpia

93 540 03 52

Mercat Municipal

TOT FRESC, NET

EL MASNOU

93 540 41 96 · 93 540 16 80

mercaservei

Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59 Tel 93 555 32 32 El Masnou

C A N
R A C

Tenim bacallà per cuinar i cuinat.
També tot el que necessiteu per cuinar les vostres receptes.

Mestres Villà, 101 · 93 5516 64

WWW.CANRAC.COM

Ple de pasta

Pizzes i menjar per emportar

Tasteu les nostres delícies d'elaboració pròpia!

Parada n.24 tel 93 5409546 · MERCAT MUNICIPAL DEL MASNOU

www.pledepasta.com

C A R N I S S E R I A

Can Ventura

Romà Fabra, 18 · 93 555 73 95
El Masnou

VEDELLA · XAI · PORC · POLLASTRE · EMBOTITS

CANES ECOLÒGICS
Yolanda

Yolanda

Elaboració pròpia
Per una alimentació sana i equilibrada

Mercat Municipal
93 540 11 37

Vella de set peus o Vella Quaresma

Figura de cartó retallat (Col·lecció de Joan Amades)

Normalment la Vella de set peus, com el seu nom indica, tenia set cames. Aquesta que reproduïm, però, no té cames sinó braços i, a més a més en té vuit. Ben bé el Costumari Català de J. Amades no n'explica el perquè, encara que explica que aquestes figures amb braços són típiques a Palafrugell. La Vella Quaresma es posava a les cases per recordar les 7 setmanes d'abstinència en el menjar. Se l'anomena de diverses maneres en diferents indrets; a Barcelona se li deia

La Bacallanera, al Rosselló, *La Patorra*, al Bages, *La Sarraïna* (qualificatiu molt despectiu i denigrant); de fet hi ha qui diu que les set cames volien representar els set-cents anys que els musulmans estigueren a la nostra terra i, per tant, la Quaresma i abstinència que de la llei de Déu van haver de patir i experimentar els cristians. A Itàlia també hi ha una figura similar a qui diuen la *Vella Serrada* o a les illes Balears *Sa Jaia Serrada*.

Figura col·leccionable 15è any.*

És una gentilesa dels comerciants que s'anuncien en aquesta pàgina.

*A causa de la considerable devallada del finançament publicitari a la revista *Gent del Masnou*, ens hem vist obligats a retallar costos de producció; per aquesta raó el retallable de la *Vella de 7 peus* o *Vella Quaresma*, que era de dues pàgines, ha quedat reduït a una. Esperem que l'any que ve puguem tornar al format habitual.

Amplieu la figura al format d'altres anys (35x25cm aprox.), Retalleu-la, si voleu, enganxeu-la en una cartolina i pengeu-la. Darrere de cada mà poseu-hi un llamí o reclam i feu que cada setmana de la Quaresma (del 17 del 2 al 4 del 3), els més petits de la casa li tallin un braç i hi trobin la sorpresa.

ANTONI BATLLORI I JOFRÉ

(Barcelona, 14/3/1915 - 30/9/1999)

Un gran dibuixant

Per Josep Condeminas

De petit havia vist les seves il·lustracions en llibres d'estudi i publicacions, com el "TBO", "Mundo Católico" i d'altres; però no vaig tenir l'oportunitat de conèixer-lo personalment fins a l'any 1990. Era un home cordialíssim, amb un fi sentit de l'humor i de seguida vam fer amistat. Residia a Barcelona, però passava llargues temporades a Teià, on tenia una casa. Era el darrer representant de la generació de grans dibuixants catalans, com Junceda, Opisso, Cornet i Apa. Persona de gran religiositat, molt vinculat a l'església de Sant Martí de Teià. Els dos vitralls i el plafó de l'altar major són obra seva.

Tenia un extraordinari domini de la ploma i, encara que com a professional dibuixava qualsevol tema, crec que la seva especialitat era el món rural català, la pagesia. A mi m'agradava molt el seu estil, i vaig tenir el goig de comprar-li dos dibuixos; un d'ells és el que il·lustra aquest article. El seu fill, també dibuixant, publica diàriament a "La Vanguardia" unes tires còmiques que parodiïen l'actualitat política.

Quan va morir, la seva família va donar el seu estudi de treball al poble de Teià i, actualment, està instal·lat amb tota fidelitat a l'edifici del Casal d'Avis, on es pot visitar el dissabte d'11 a 13.

En reconeixement a la seva extraordinària aportació a la cultura catalana, la Generalitat li va concedir la "Creu de Sant Jordi".

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

Una història de vius i de morts

Jordi Achón (Terrassa, 1954) és un professor de ciències i matemàtiques que, a més de diversos materials i llibres de text sobre la seva matèria, ha publicat tres novel·les tant per a joves (*L'enigma de l'escriba*) com per a adult (*Els tarongers de l'india* i *El ninxol d'Arquimedes*¹).

) La novel·la juvenil és una obra sobre l'espoli cultural en la qual té un gran pes l'estudi de l'escriptura cuneïforme. Les dues obres d'adults són clarament novel·les històriques, també molt documentades i elaborades. La primera es desenrotlla a cavall entre els segles XVIII i XIX i ens parla, entre moltes altres coses, d'*indians* i de maçoneria. La darrera, publicada recentment, a més de ser una novel·la històrica, també té uns graus de fantasia i d'intriga molt elevats, perfectament

imbricats en l'acció. Una acció que gira al voltant de dos eixos principals: la vida i els descobriments del gran matemàtic Arquimedes i la conquesta de Siracusa per Roma, una plaça clau per dominar la Mediterrània. A l'entorn del primer eix destaca el misteri de l'arma secreta que se suposa que un Arquimedes ja gran va construir i

amagar i que cartaginesos i romans volen aconseguir al preu que sigui. A l'entorn del segon, destaquen les intrigues i lluites entre faccions, a la mateixa Siracusa, alhora que es fa una bona immersió en la pell d'una ciutat ocupada, d'uns vençuts, d'uns guanyadors...; amb les grandeses (com per exemple la del dramaturg Hipòstemes), les baixeses (com per exemple les del traïdor Zoippos o del general Marcel) i, sobretot, la humanitat de tants i tants personatges que lluiten per ser fidels a ells mateixos, però que conviuen, cauen i s'alcen (com per exemple Càstor, Rufi...).

Tot aquest món, ple de vida i de mort, ens és narrat per una musa (vet aquí l'element fantàstic fonamental), Urània, musa de l'astronomia, cosa que permet a l'autor de gaudir d'un narrador gairebé omniscient, que es passeja amb tota normalitat per la Terra i també per l'Infern. La intriga recorre tota l'obra, tant la part que es desenrotlla en el món dels vius com la que ho fa en el dels morts, i la peça que permetrà de trobar-ne el desllori-

gador, i que dona títol a l'obra, serà l'stomachion, un trencaclosques molt difícil de resoldre que Arquimedes estudià en una de les seves obres menors i que Ciceró batejà, en home-

natge al gran matemàtic, amb el nom de "nínxol d'Arquimedes". No voldria acabar sense ressaltar que a més es tracta d'una obra d'allò més ben escrita i plena de recursos literaris molt ben

trobat i ben utilitzats.

¹ Jordi Achón: *El nínxol d'Arquimedes*. Col·lecció "Càlam". Editorial Barcanova, Barcelona, 2009. 480 pàgines.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Del país

Dramaturgs del país. El 25 de febrer i fins al 28 de març l'obra *El berenar d'Ulisses* d'Enric Nolla, amb direcció de Magda Puyo, es representa a la Sala Beckett.

Mentrestant, el **Festival Ramblers** fa que trobem una carpa gegant instal·lada a la Rambla de Santa Mònica, on la figura de Colom visualitza la mar i la gent, els crits i els anhels. Mentrestant, el nostre admirat –mític, amic Cyrano– **Josep Maria Flotats** actua al **Teatre Lliure** al muntatge *El encuentro de Descartes con Pascal Joven* (fins al 21 de març), i el gran **Fermi Reixach** continua oferint, solitari a escena, plena la platea, el seu *Diari d'un boig* al **Versus Teatre**. L'amor ens fa embogir... o, folls, l'amor suavitza el(s) dolor(s)? En tot cas en Reixach ens demostra què és "amor al teatre", què és poder mental, què és vèncer al cos durant vuitanta minuts i declarar-se guanyador infinit. I atenció: l'escenografia que aporta **Oriol Riera** fa que el muntatge, intens i descoratjador, estimador i enyoradís, ens acabi penetrant fins a la medul·la. Que tristes les vides dels buròcrates!

La directora teatral **Lurdes Barba** dirigeix l'Àurea Màrquez i en Xavier Ripoll tot el mes, al **Círcol Maldà** (c/ del Pi, 5), a la posada en escena *La música segona* de Marguerite Duras. Mentre aquestes paraules resonen, doncs, per Ciutat Vella, les del nostre admirat **Baltasar Porcel** (1937-2009) omplen la calidesa del **Brossa Espai Escènic**. *Retorn a Andratx* hi fa temporada fins al 14 de març, amb

direcció d'Hermann Bonín.

El dia 11 de març diem una cosa important: *A mi no em diguis amor*. En aquesta obra, l'autora del text, **Marta Buchaca** (Bcn, 1979), dirigeix (TNC, Sala Tallers) un bon gra-

pat de bons actors del país: Jordi Banacolocha, Rosa Boladeras, Òscar Castellví, Míriam Iscla, Anna Moliner, Joan Negrié, Àngels Poch, David Vert i Lluís Villanueva. Vostès han de ser admiradors del seu gran text *L'olor sota la pell* (2005). Vostès han de ser lectors d'aquest llibret, que publica la lloabilíssima Arola Editors i ... dels múltiples llibrets de teatre que s'arrisquen les editorials del país a fer circular pel mercat del país. No pesen. Al tren es llegeixen la mar de bé.

Poc després d'aquesta estrena, en **Marc Artigau** presenta *T'estimem tant*, *Grace* a la **Nau Ivanow** (del 18 al 21 de març). El mateix recinte acull del 24 al 28 de març una bomba: *Mi relación con la comida* d'**Angélica Liddell** hi arriba a través de **Pau de Nut** i Sonia Espinosa. La pregunta final és: quina és la nostra relació amb el país? L'estimem? Ens movem per ell? O... només agafem l'AVE?

Podem meditar-ho al Poble Espanyol, que acull del 25 al 28, a final de mes, l'edició primera del **TOT Festival**: titelles, objectes, teatre, 15 funcions, 6 companyies.

david
pastisser
antiga pastisseria Font

MMACE02

(Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze MMAPE03

(Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)

Mestre Pastisser

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com · www.davidpastisser.com

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

SENSE TÍTOL

Els "Salvadors de la Pàtria", tots aquells qui ja han decidit que pensar per tots nosaltres és cosa que els ha estat atribuïda de naixement, crec que van errats.

Pretenen imposar-nos una llibertat i aquesta està ja coartada en el mateix instant de l'intent.

En principi volen eliminar els santcrists de les escoles, solament de les públiques. Això potser ha sigut tan sols un toc d'atenció per així veure o, millor dit, copsar com el poble pensa, respira i reacciona a l'acció exposada de manera tan planera, tan subtil; un subterfugi per velar l'estratagema.

Comencen així i per això. Ja van fer-ho no fa pas gaires anys. Recordo la foguera a la Plaça de l'Església, però en comptes de ser festiva fou una pira; res a veure amb la foguera de la nit més curta de l'any.

Comencem així i ja en parlarem de les de terme i de les creus que fan palès als cementiris "públics" l'especial tarannà dels nostres avantpassats, dels avials que allà reposen.

Em manquen les paraules més adients; i cerco ajut en la paraula impresa per continuar.

Llegeixo a "Cami": *Em preguntes: i aquesta Creu de fusta, per què? I copio d'una carta: "En aixecar els ulls del microscopi, la mirada topa amb la Creu negra i buida. Aquesta Creu sense Crucificat és un símbol. Té un significat que els altres no veuran. I aquell que, cansat, estava a punt de deixar la feina, toma a acostar els ulls a l'ocular i continua treballant: perquè la Creu solitària està demanant unes espatlles que vulguin carregar-la".*

I per finir llegeixo a Heine quan escriu: *Sents la campana?; agenolla't; li porten els últims sagraments a Déu, que està morint. Ja podem albirar el seu despertar, mentre que el vostre Déu és declarat "mort" pels teòlegs de la secularització.*

Tot el que antecedeix fa pensar en els resultats que poden esdevenir de posar-ho en marxa.

Amic lector/a: En trauràs l'entrellat d'aquestes sospitoses maniobres que volen portar a terme en "benefici" de la joventut escolar, de la nostra joventut?

No busco cap resposta. Tan sols un instant de reflexió!

ARXIPRESTAT DE LA CISA

CONFERÈNCIES: ANY SACERDOTAL

DILLUNS 1 DE MARÇ DE 2010:

"LA FIGURA DEL SACERDOT"

A càrrec de Mn. **Lluc Riera**

Vicari General de la diòcesi de Mallorca

DILLUNS 15 DE MARÇ DE 2010:

"LAICS EN EL MÓN I EN L'ESGLÉSIA"

A càrrec del Dr. **Francesc Torralba**

Laic, casat, pare de família.

Catedràtic de la URL.

DILLUNS 22 DE MARÇ DE 2010:

"TAULA RODONA"

Hi participaran: **Isabel Elies**, parròquia de la Santa Creu, de Cabrils, **Josep Joan Roig**, parròquia de Sant Feliu, de Cabrera de Mar, **David Izquierdo Fontanills** i **Bruno Bércha**, prevere, parròquia de Sant Cristòfor, de Premià de Mar, **Mateu Terrats Oliver**, prevere, parròquia de Sant Joan d'Horta, de Barcelona.

Enrique López Viguria i **Choni Alfonso Pezonaga** Comunitat Parroquial del Masnou.

Modera la taula rodona: Mn. **Antoni Babra**, Rector de la Parròquia de la Santa Creu, de Cabrils.

Totes les conferències se celebraran a la Parròquia de Sant Pere del Masnou a les 21.30h

TALLER DE PUBLICITAT
DISSENY GRÀFIC

Jaume I, 112
93 555 80 06/16 59
08320 El Masnou · El Maresme

Lluís Valls Mari

Disseny
Logos · Anagrames
Treballs d'impremta
Produccions mínimes
Pàgines web. Targetes, paper
de carta etc. Impressió digital

Exposicions

Fins al 5/3

Maquetisme de trens, cartells, etc. de l'Associació d'Amics del Ferrocarril del Masnou. (AFEM)

Del 6 al 26/3

GENÍS REINA. Olis

Del 27 /3 al 16/4

BLANCDEGUIX-BLANCDENIT. "NOCTURNS". Dibuixos i pintures d'alumnes adults de l'escola *Blancdegui*.

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAVASOS, GOIGS, ETC.

(Cada segon dimecres de mes, al local social de Gent del Masnou.)

Properes trobades

Dimecres 10 de març, de 7 a 9 del vespre

Curs d'iniciació a la Gaita Escocesa

Per a totes les edats i a qui pugui interessar d'aprendre aquest instrument.

No són necessàries nocions de música.

Mètode tradicional.

Curs trimestral.

Un dia a la setmana.

Preu, 40€

Socis, 25€

Inscripcions a

Gent del Masnou,

Dr. Agell, 9

93 540 39 29

gentmas@suport.org

Horari del local social:

Feiners de 6 a 8 del vespre

Festius de 12 a 2 del migdia

AMICS I ANTICS ESCOLTES DEL MASNOU

Passejada matinal al Castell de Sant Miquel

Diumenge dia 21 de març a les 9 del matí a la plaça dels Cavallets.

El Castell de Sant Miquel, municipi de Montornès del Vallès, conserva part de la torre; està edificat sobre un antic poblat i la notícia escrita més antiga data del 1109; altitud 426 metres. Es donarà un itinerari i es faran parades per explicar els diferents llocs per on passem. En arribar al lloc de destinació, es donarà esmorzar. Activitat oberta per a tothom.

La punta de la llengua (11)

Per Esteve Pujol i Pons

Les llengües, totes, incorporen mots d'altres llengües per expressar una realitat nova quan no en tenen de propis. Però també és normal que les llengües acabin transcrivint aquests mots nous segons la manera en què la llengua ho fa habitualment. Així van néixer *garatge*, *xofer*, *càrter*, *estàrter*, *palier*, *delco*, *gasoil*, *xassís*, *cabriolé*... en el vocabulari de l'automòbil; o bé *orsai*, *futbol*, *córner*, *gol*, *linier*, *hoquei*, *bàsquet*, *fúting*, *handbol*, *tennis*... en el terreny de l'esport. I cent mil més des d'*abracadabra*, passant per *hamburguesa*, *handicap*, *hangar*..., fins a *zwitterió*.

Tinguem en compte, però, que molt sovint veiem mal escrites algunes paraules que ja consten oficialment al nostre diccionari normatiu amb la grafia adaptada a l'estil català; cal escriure-les, doncs, correctament perquè ja formen part del

nostre lèxic.

Uns en dono uns quants exemples: **anorac** – bàdminton – biquini – blues – bodi – bricolatge – bouquet – casset – crep – disc compacte – entrecot – escàner – eslip – espagueti – esquaix – estoc – estop – flaix – forfet – fúting – gimcana – gourmet – haixix – ioga – iogurt – lasanya – litxi – màrqueting – pantis – parquet – parquing – pedigrí – pizza – pòquer – púding – pularda – puzzle – rànquing – relé – rimel – rulot – sandvitx – suflé – tiquet – tràiler – turnedó – vamba – vàter – xampú – xandall – xàrter – xef – xèrif – xerpa – xip – xotis – xou – xovinisme – zombi...

O sigui, res de *parking*, ni *ticket*, ni *water*, ni *charter*, ni *show*, ni *stop*, ni... sinó ben escrits a la catalana i prou!

EL BUS DELS CAMPIONS ARriba AL MASNOU EL 13 DE MARÇ

El bus dels campions, en un any per no oblidar, arribarà a la nostra vila el dissabte 13 de març i restarà ubicat als Jardins dels Països Catalans, de 10 a 14.

És per a la nostra Penya un orgull de poder estar entre les escollides per a aquesta ruta del Bus, entre més de 1.500 penyes. Per això no podem defraudar aquest acte i hem d'acudir massivament a fer costat al nos-

tre equip. S'han preparat unes activitats infantils per a aquesta ocasió, que consistiran en una xocolatada popular i oferiment d'obsequis.

El FC Barcelona ha volgut compartir amb els seus

socis i simpatitzants l'any inoblidable de les 6 copes, fita mai assolida per cap entitat mundial. Amb aquest objectiu el Barça ha organitzat aquest bus especial, que farà la ruta per més de 100 poblacions.

**VENIU-HI,
A LA FESTA DE
LES 6 COPES!
TOTS HI ESTEU
CONVIDATS**

**CENTRE DE
ESPECIALITATS ODONTOLÒGIQUES**

Dr. M.L. Cortes Salgado
Metge - Estomatòleg . Col. n.º. 14.296 -2.548
C./ Juan XXIII, 34 baixos 2ª . 08320 El Masnou
Telf. 93 555 65 18 - 93 540 05 29 Fax. 93 555 65 18
Email: montse@cdcortes.e.telefonica.net

Es un plaer per mi presentar-vos el meu nou equip de professionals.

Dra. Noguera
Col. n.º 3256
Màster en Implantologia
i Rehabilitació Oral

Dr. Dou
Col. n.º 4278
Conservadora
Pròtesis

Dra. Alvarez
Col. n.º 4707
Màster en Ortodòncia

**Primera
visita i
pressupost
GRATUÏT**

Perquè vostès puguin continuar confiant en la nostra tasca i poder conèixer els nostres col·laboradors la primera visita i pressupost serà totalment gratuït.

Acceptem mútues Telf. 93 555 65 18 - 93 540 05 29

Interioritats de la primera celebració del XXV ANIVERSARI DE GENT DEL MASNOU

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Enguany, com deu saber, aquesta "casa" celebra els seus primers VINT-I-CINC anys de vida. Les NOCES D'ARGENT.

Amb tal motiu s'organitzaran al llarg d'aquest 2010 actes de tota mena per celebrar-ho com cal.

El primer, l'obertura, ha estat, com es diu ara, un "sopar de treball" de la Junta Directiva (que cadascú es va pagar). La Junta al llarg de l'any es reuneix un munt de vegades, sempre tan sols per treballar, i vam creure oportú de fer el primer acte commemoratiu menjant i treballant alhora. Així, d'una forma distesa, engegar aquesta celebració.

Deveu haver vist que el primer mot d'aquesta crònica és INTERIORITATS, i així serà, tot recordant el gran amic i col·laborador incansable dels primers anys de *Gent del Masnou*, Miquel dels Sants HUMET i ARGEMÍ, que sovint feia interioritats de diferents actes, signat amb el pseudònim de MIQUI. Aquestes, amic Miquel, van per tu.

Interioritats

- La Junta aquest cop va reunir-se en un "cel obert", sense por de mullar-se, si de cas, un xic per dins amb suc de la nostra terra, bo i menjant, tot i alternant-ho amb propostes de programació d'aquests vint-i-cinc anys argentats i, per què no?, amb acudits, que feien pair millor. No tot ha de ser seriós, prou trist és el moment per no agafar-se'n un xic en conya.

- Al sopar érem nou, nou a l'entorn d'una taula, taula que no era rodona, ni tots nou, tot i que cavallers, no érem els nou cavallers fundacionals del Temple.

- Entre les tendències dels nou, em refereixo de cara a les menges, n'hi ha que tiraren cap a "marc" i uns altres cap a muntanya, o sigui petites diferències, que no foren tals en triar els suc amb què regar-ho. Tots triàrem vins de casa; s'ha d'escombrar cap a casa, prou que escombren, i a voltes ens llencen al damunt la porqueria, els de l'altiplà.

- Com ja he dit al començament, al final cadascú es va gratar el canut (llegeixi's la butxaca), que res no fou de gorra ni pagant l'ase dels cops (llegeixi's el ciutadà), ni va sortir de cap tant per cent.

- No us puc avançar les novetats de programació, ja que, tot i que n'hi ha ja de ben lligades, d'altres encara no ho estan prou. Ja ho anireu veient al llarg de l'any degudament anunciat al butlletí. Felicitats a tothom.

GDM **25** anys
1985-2010

Crema de Sant Josep

Ingredients

1 Litre de llet fresca. 1 Branca de vainilla.
1 Canó de canyella. 6 Rovells d'ou.
200 g de sucre. 60g de midó o Maizena
1 Pell de llimona

Elaboració

En un cassó d'acer inoxidable, hi posarem els rovellons d'ou i el sucre.

Ho batem fins que quedi escumós. Hi afegirem el midó, ja dissolt amb una mica de llet.

La resta de la llet, la branca de vainilla, la canyella i la pell de llimona, les deixarem a foc suau, sense deixar de remenar fins que arrenqui el bull i ho retirarem del foc.

Aboqueu la crema en una plata i deixeu-la refredar.

Abans de servir-la, però, escampeu el sucre morè per sobre i cremeu-lo en el moment de portar-la a taula. És genial si ho feu amb un bufador de cuina....!, no s'embruta gens, ràpid i queda boníssima!

Ep! Amb les clares d'ou podeu fer llengües de gat per menjar-les amb la crema. Molt fàcils de fer... però això ja serà una altra recepta....

el cullerot

Sant Felip, 45. 93 540 97 41 el Masnou
Canonge Baranera, 75. 93 384 43 51 Badalona
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Arran de sòl

Per Pledebut

L'any passat (pel maig) us vaig comentar alguns aspectes de la crisi, l'econòmica vull dir. I encara dura, tot i que alguns "savis" *mesetaris* ja diuen que li veuen el final, Déu els escolti. Tot i que, per desgràcia, altres (que toquen més de peus a terra) diuen que durarà. I esperem i desitgem que s'acabi així.

Però la crisi de què ara vull parlar no és de l'econòmica, no; vull fer-ho d'altres crisis (en plural i general) com ja, en part, us deia a l'escrit del mes passat.

Em refereixo a crisis més humanes, no de butxaca, perquè tot no han de ser els *calés* en aquest món. N'hi ha d'altres, i força preocupants, com la que deia al darrer escrit, la del silenci. Sí, amics, el silenci, la quietud, la tranquil·litat, etc., també estan en crisi, i segurament tantes d'altres que no apunto aquí; només algunes, a tall d'exemple, com:

- La de **principis**; que avui dia sembla que no existeixen, o estan molt amagats en tanta gent, a la qual tot rellisca (com es diu ara), i van trepitjant tot els que se'ls fot al davant. Potser es pensen, perquè ningú no s'ha cuidat de dir-los el que són, que això es refereix al pica-pica que et serveixen abans del plat fort.

- La de **proïsme**; sembla que, malauradament, fortament accentuada, i que, per sort, encara aflora en fets molt concrets, com ara els cataclismes (especialment els llunyans), aleshores sí; però en canvi els que podrien fer-se a prop de casa, aquests no els veuen o no es volen veure, i també n'hi ha i molts.

- La de **civisme**. Ui aquesta, a voltes sembla que no existeixi, si més no en general (ja que, per sort, podem comprovar que n'hi ha) i en gent ben jove, que tan sovint es denigra alegrement. Però la majoria se la passa per l'entrecreix i es queda tan tranquil.

- La de la **dignitat**; pobra dignitat, que malmesa està; també n'hi ha que la conserven; però, "refonoll", alguns sembla que només conservin la que dóna (?) la pela (bé, l'euro) o la del càrrec, encara que s'hagi de pagar al preu que sigui.

- La de la **coherència**; aquesta pobra, molts no saben ni què és. Potser es pensen que és una herència a duo o trio. Tot i que la crisi d'aquest valor ja ve de lluny, de molt lluny.

- La de **netedat**; pobra meva, aquesta també està passada de rosca. D'exemples, els que vulgueu: tirar papers i de tot a terra havent-hi papereres, posar els peus damunt el seient on un altre s'ha d'asseure, deixar la brossa de tota mena fora dels contenidors, i tots els etc. que vulgueu.

I seguiria i seguiria, com una sínica, que sempre gira donant voltes. Nosaltres també ho fariem i seria com picar ferro fred.

Apa, doncs, bup, bup.

Anecdolari masnoví

Per Joan Maresma Pujadas

QUINA NIT!

En *Bombeta* era un xicot més viu que ningú. Havia fet de tots els oficis i sempre se'n sortia de tot.

Als anys trenta havia fet de camioner portant peix del Nord a Barce-

lona i, com que en aquella època no hi havia congeladors, donaven una bona prima al qui arribava més aviat a Barcelona, ja que el peix es feia malbé pel camí. Sempre guanyava ell.

No sé com, però va ser policia amb els republicans i, acabada la guerra civil, va ser-ne de la policia franquista.

Alt i ben plantat, era capaç de presentar-se a qualsevol personatge important i, amb una xerrameca eloqüent i convincent, el que era negre ho feia veure blanc.

Un dia, un dissabte a la tarda, va anar a la millor i més luxosa pel·leteria del Passeig de Gràcia de Barcelona, acompanyat d'una dona de "bandera", una noia jove i guapa, ben formada, que es feia mirar. Volien un abric de pells, el més bo que tinguessin. La noia se'l va emprovar i li queia d'allò més bé i, tot rient, li demanà si també li podia comprar una jaqueta, i ell generosament hi accedí.

Tot fent broma amb el pel·leter, a l'hora de pagar li va dir que li faria un xec i, abans que el senyor pel·leter hi posés cap inconvenient, ell li digué que ja comprenia que era dissabte a la tarda i que no es podia posar en contacte amb el banc; però, tot seriós, li digué:

— No es preocupi, jo li deixo l'abric i la jaqueta i vostè dilluns, de bon matí, telefona al banc i s'informa de la meva persona; jo vindré a mig matí a buscar-ho.

Tot això fent mil magarrufes a la noia, dient-li que dilluns al matí tindria el que havia comprat.

Arribà dilluns al matí i ell tot sol es presentà a l'establiment i, amb una forta abraçada a l'amo, li digué:

— Sí, ja sé que vostè es pot enfadar i molt, però pensi que al cap i a la fi, no l'he enganyat en res; vostè es queda amb el gènere, que és ben seu, i jo només he de donar-li les gràcies i ben gràcies per la nit que he passat. No s'ho pot imaginar. Perdoni'm, i altra vegada moltes gràcies!

Quedaren molt bons amics.

ASSESSORIA IGLESIAS

- FISCAL • LABORAL**
- COMPTABLE • ASSEGURANCES**
- GESTIÓ IMMOBILIÀRIA**
- GESTIONS DE TRÀNSIT**

Sant Miquel, 21, A, baixos • 08320 El Masnou
Tels. 93 540 40 53 • 39 95 • fax. 93 540 40 53

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

CONSTRUCCIÓ

ARTECO

Pl. Marcel·lina Monteys, 1
Telèfon/fax: 93 540 39 06
08320 EL MASNOU

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i
venda de pisos, cases i rústiques.

Propietat horitzontal
Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

AT

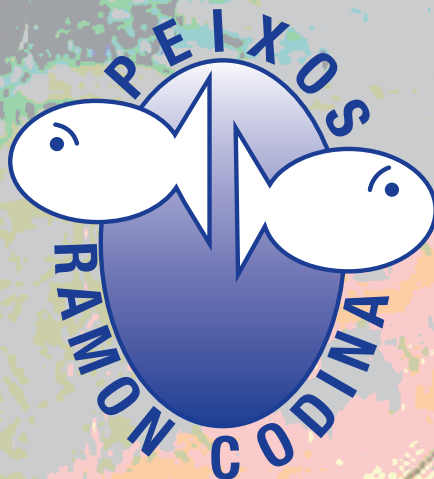
àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Per a encàrrecs:

Botiga, Santa Rosa, 27 · 93 540 16 80

Mercat Municipal del Masnou · 93 540 41 97

També en pot comprar al nostre web:

TOTFRESC.NET

i l'hi portarem a casa.